

DINA ISÆUS-DAGGFELDT

Born 1991 in Stockholm, Sweden

Lives and works in Stockholm, Sweden

EDUCATION

- 2019 – 2021 MA Fine Art, Konstfack, Stockholm
2014 – 2017 BA Fine Art, Konstfack, Stockholm
2015 - 2016 Chelsea College of Art, London
2012 - 2014 Pernby's Paint School, Stockholm

SOLO AND DUO EXHIBITIONS

- 2024 Randori, solo show Cecilia Hillström Gallery
2021 *Star Verse*, solo show, Wetterling Gallery, Stockholm
2021 *Handen och håret*, duo exhibition with Inez Jönsson, Fullersta Gård, Huddinge
2020 *The Spirit Manual*, MFA solo show, Wetterling Gallery
2019 *Solid Body, Fluid Mind*, Wetterling Gallery, Stockholm
2017 *Events at Point Zero*, YA!, Stockholm
2017 *Morning Dew on the Field of Surrender*, BFA solo show Konstfack, Stockholm

FAIRS

- 2022 Market Art Fair, duo presentation with Claes Hake, Liljevalchs, Stockholm

GROUP EXHIBITIONS (selected)

- 2023 *Stuff it*, Bonniers konsthall, Stockholm
2022 *Inauguration show*, Wetterling Gallery Gothenburg
2021 *open-and-shut*, Galleri Thomassen, Gothenburg

- 2021 *Master Degree Exhibition*, Konsthäuset, Stockholm
2020 *Manifestation Lövholmen*, Färgfabriken, Stockholm
2019 *Loungen #2*, Konsthäuset, Stockholm
2019 *Vårsalongen*, Liljevalchs Konsthall, Stockholm
2018 *The Yellow Wallpaper*, Crum Heaven, Stockholm
2018 *42 Contemporary Artists*, Enter Art Foundation at Gerichtshöfe, Berlin
2018 *Showpiece* by Pro temp. Gallery Nicolai Wallner, Copenhagen
2017 *Konstfack Degree Exhibition 2017*, Stockholm

GRANTS (selected)

- 2022 Two years working grant, Swedish Arts Grants Committee
2020 Grant from Ida and Gustaf Unman Donation Fund
2020 Grant from Helge Ax:on Johnsons' Foundation
2018 One year working grant, Swedish Arts Grants Committee
2018 Kungliga Konstakademin, C Larsson
2017 Scandinavia-Japan Sasakawa Foundation

PUBLIC COLLECTIONS

- City of Gothenburg
Region Skåne
Region Uppsala
Norrköpings Konstmuseum

Randori

Cecilia Hillström Gallery

24.02.2024-06.04.2024

RANDORI

22.02.24-06.04.24 at Cecilia Hillström Gallery

We are pleased to present our first exhibition with Dina Isæus-Daggfeldt, Randori. Working in the tradition of abstract painting, the gesture is at the centre of Isæus-Daggfeldt's practice. With Randori, Dina Isæus-Daggfeldt presents a new series of nine striking oil paintings with a wide range of colours, from light blue and pink to deep golden yellow and red.

With a refined technical skill and a seemingly light touch, Isæus-Daggfeldt creates her gestural and powerful paintings. However, her practice requires discipline as well as intuition.

Isæus-Daggfeldt draws inspiration from her practice in the Japanese martial art Aikido, infusing her working method with focus and presence. Aikido is usually described as a way of unifying the energy of life. The exhibition title, Randori, refers to a free-style practice with multiple opponents, where one adapts to the situation and takes control in chaos by being present in the moment – a process where one relies on acquired knowledge. By mastering the energy and speed in the movement, both on the mat and on the canvas, Isæus-Daggfeldt takes on a balancing act between control and improvisation in every moment.

Over the years, a more detailed expression is visible in Isæus-Daggfeldt paintings parallel to the larger brushstrokes and gestures. Designs, stylized clouds and waves appear in the paintings. In contrast to the speedy and free expression filled with energy, the detailed patterns charge the paintings with another timeframe; a slow, more introspective aspect. The result is a vibrant whole where time, movement and speed alter, accelerate, and slow down – like an inner journey continuing, never stopping.

Dina Isæus-Daggfeldt, born 1991 in Stockholm, holds an MFA from the University of Arts, Crafts and Design, Stockholm (2021) and attended Chelsea College of Art, London, in 2015-16. Her work has been shown at Fullersta Gård, Färgfabriken, Liljevalchs, Konstnärshuset, Wetterling Gallery, Nicolai Wallner Gallery, Copenhagen, and at Gerichtshöfe, Berlin, with Enter Art Foundation. In 2022, Isæus-Daggfeldt was awarded The Swedish Arts Grants Committee's two-year working grant. She is represented in the collections of Göteborg Konst and Norrköpings Konstmuseum, as well as several private collections.

Cecilia Hillström Gallery
Hudiksvallsgatan 8, 2nd floor, 113
30 Stockholm, Sweden
info@chgallery.se

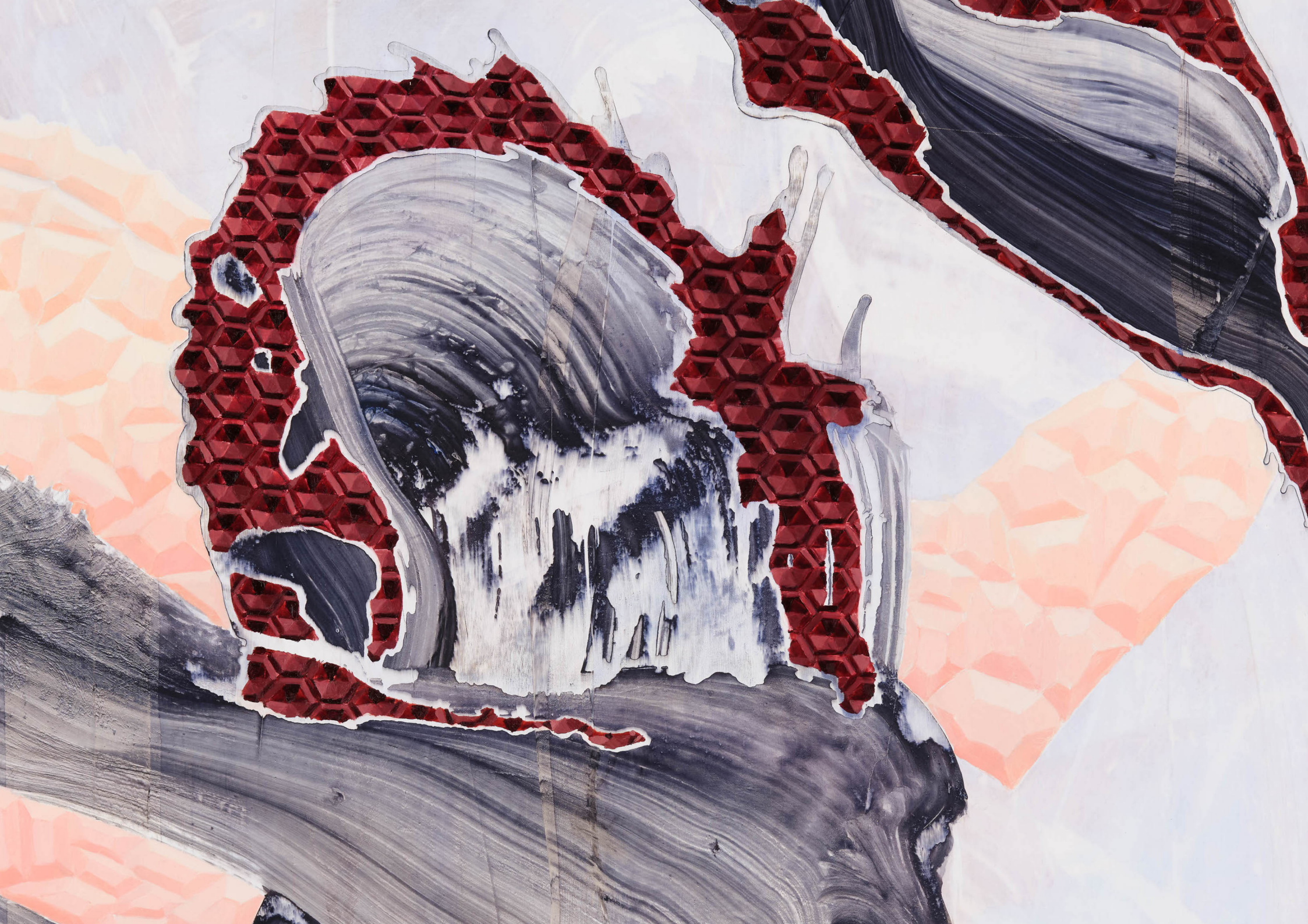
Cecilia
Hillstrom
Gallery:

No.5 (Alive With You)
160x120 cm, oil on linen, 2024

No.6 (Tranquility of the Lost Self)
160x120 cm, oil on linen, 2024

Randori

Cecilia Hillström Gallery

24.02.2024-06.04.2024

No.9 (My Inner Hot Spring)
160x120 cm, oil on linen, 2024

No.3 (At the Crest of the Wave)
160x120 cm, oil on linen, 2024

No.1 (Song of the Blackbird)
160x120 cm, oil on linen, 2024

No.2 (Mountain's Blush)
160x120 cm, oil on linen, 2024

Randori

Cecilia Hillström Gallery

24.02.2024-06.04.2024

Market Art Fair
Liljevalchs Stockholm
26.04.2022-06.05.2022

14. Liljevalchs Gallery
SE

Ravine of the World
55x40 cm, oil on canvas 2022

Market Art Fair
Liljevalchs Stockholm
26.04.2022-06.05.2022

Star Verse

Wetterling Gallery, Stockholm
19.08.2021-18.09.2021

STAR VERSE

STAR VERSE, 19/8-18/9 2021, Wetterling
gallery, Stockholm

Text by Håkan Nilsson

”Det måste ha kommit som en befrielse. För drygt 100 år sedan bröt sig inte bara måleriet utan även musik, poesi, dans, ja konsten i stort sig loss från en massa föreställningar om vad det skulle vara för att utforska vad det skulle kunna vara. Inom måleriet kom det att kallas abstraktion, ett både bra och dåligt begrepp. Bra, eftersom det antyder en sorts avskalning, dåligt eftersom det låter som om något ursprungligt finns kvar, att ett motiv har abstraherats. Så kan det vara. Men för det mesta är det inte så.

När Dina Isæus-Berlin börjar måla sina pannåer utgår hon inte från något redan existerande motiv. Hon snarare söker efter målningens uttryck i själva genomförandet. I denna process hittar hon ofta något hon känner igen. Kroppen är ju en vanemaskin och dessutom tycks hjärnan gärna söka efter det bekanta. Kanske kan vi säga att hon då och då hittar sig själv, sin teknik, sina lösningar. Då byter hon taktik, bryter med det igenkänningsbara, bort från det trygga. Det är det överraskande som är målet, om man nu kan ha det som ”mål”. Det är också ett intressantare sätt att tänka abstraktion.

Det betyder inte att Dina Isæus-Berlin hamnar inför totala överraskningar varje gång hon målar. Inte heller att varje

målning är radikalt annorlunda än den föregående. Det vore såklart inte ens möjligt, när så många parame- trar redan är givna. Tanken på utforskandet av det ”okända” känns dessutom både daterad och lite naiv. Isæus- Berlins brott med det egna kunnandet handlar snarare om ett utforskande av det kända, om vilka överraskningar som kan finnas när konstnären väjer för sin egen skicklighet, för sin egen bekvämlighet och liksom lär sig något nytt genom ett ständigt återkommande.

Frågan om vad konsten skulle kunna vara när den bröt sig loss från sina gamla uppgifter gavs omedelbart en mängd, motstridiga svar. Abstraktionen förklarades som bärare av andligt innehåll men också som ett uttryck för rent materialistiska värden. Den geometriska abstraktionen beskrevs som liggandes mellan det individuella och det generella. Samtidigt beskrevs måleriets gestik av andra som ett verkligt uttryck inte bara för det individuella, utan också för individualismen.

Konsternas befrielse ledde med andra ord till nya stridigheter. Idag är dessa på en gång överspelade och bety- delsebärande. Överspelade eftersom det är fullt möjligt för en och samma konstnär att välja alla de vägar som tidigare såg som motstridiga. Betydelsebärande, eftersom måleriet har etablerat sig som ett språk, där alla de en gång förment oändligt nya variationer går att känna igen och klassificera. Inte ens en hastigt utförd gest är bara en gest. Den är också tecknet för en gest....”

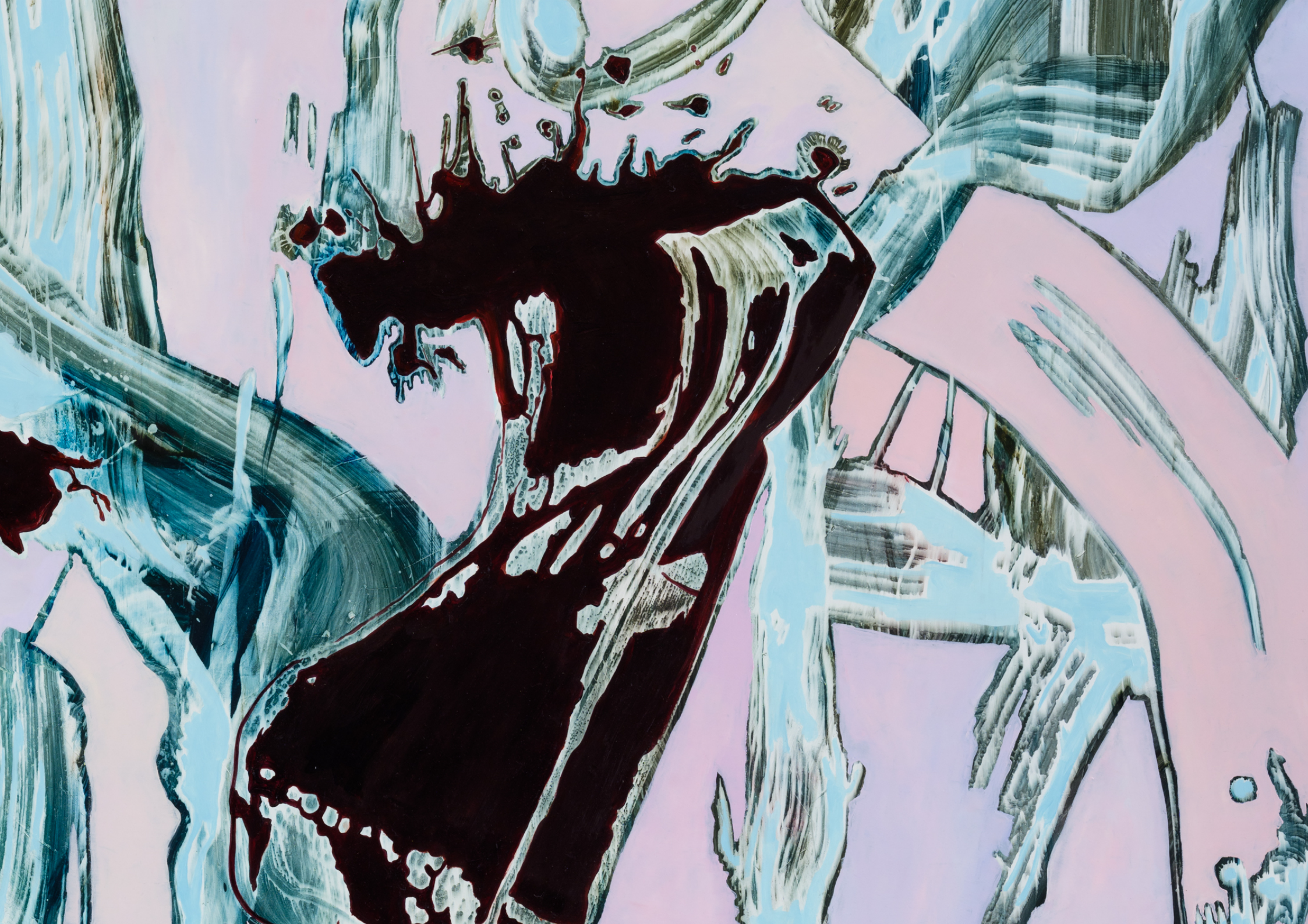

Karmic Knot (Saturn)
180x180 cm, oil on MDF 2020-2021

Star Verse

Wetterling Gallery, Stockholm
19.08.2021-18.09.2021

Star Verse

Wetterling Gallery, Stockholm
19.08.2021-18.09.2021

Beyond the Breathing Bubble (Uranus)
180×180 cm, oil on MDF, 2020-2021

Global Fairytale (Mercury)
180x180 cm, oil on MDF, 2020-2021

Star Verse

Wetterling Gallery, Stockholm

19.08.2021-18.09.2021

HANDEN OCH HÅRET

Duo med Inez Jönsson

Efter tid utan utställningar är Fullersta Gård nu glada att presentera utställningen *Handen och håret* med konstnärerna Inez Jönsson och Dina Isæus-Berlin. Vid en första anblick två relativt olika konstnärskap, här sida vid sida.

Inez Jönsson utforskar mötet mellan måleri och hantverk. Verken finner sin form genom de repetitiva tekniker hon använder. Enligt Inez överensstämmer tillvägagångssättet med de lågmälda material som hon med omsorg väljer. Det finns emellertid en motsträvighet i materialen, som leder till att de räta formerna hela tiden bryts upp av handens begränsade rörelse. På samma gång precision och parering. I de nedtonade, obehandlade, mörka naturtonerna ekar verkens ordlöshet, och mediet blir således det centrala i uttrycket. De mest upphöjda och förädlade i konsten och det enklaste, mest orörda att finna - sammanflätas här till en personlig studie av bearbetad natur i sin egen rätt.

Hos Dina Isæus-Berlin är verket i dess tillblivelse avgörande. I sitt måleri ställer hon frågor kring skapandet och hur omformade förhållanden i arbetsprocessen fungerar för att driva verkets innehåll framåt. Utgångspunkten är spontan och intuitiv och tar sig uttryck i breda stråk av färg mot ytan. Hennes rörelse lämnar avtryck, som hon gång på gång svarar upp emot. På så vis formar varje enskilt penseldrag ett nytt skeende. Här uppstår berättelser i avsaknaden av ord. Dina Isæus-Berlin menar att måleriet talar till betraktaren, likt en förnimmelse om dess existens.

Utställningstiteln *Handen och håret* anspelar på relationen verktyg och material. Likt de tankebanor som våra sinnesintryck leder oss in på dyker motiv upp som ordlösa vittnesmål. Handen och håret förenar två varierande typer av energier och tempon i konsten. Det intuitiva anslaget fyllt av kontraster hos Dina ställs mot Inez reflekterande stillhet.

Handen och håret
Fullersta Gård, Stockholm
22.05.2021-26.09.2021

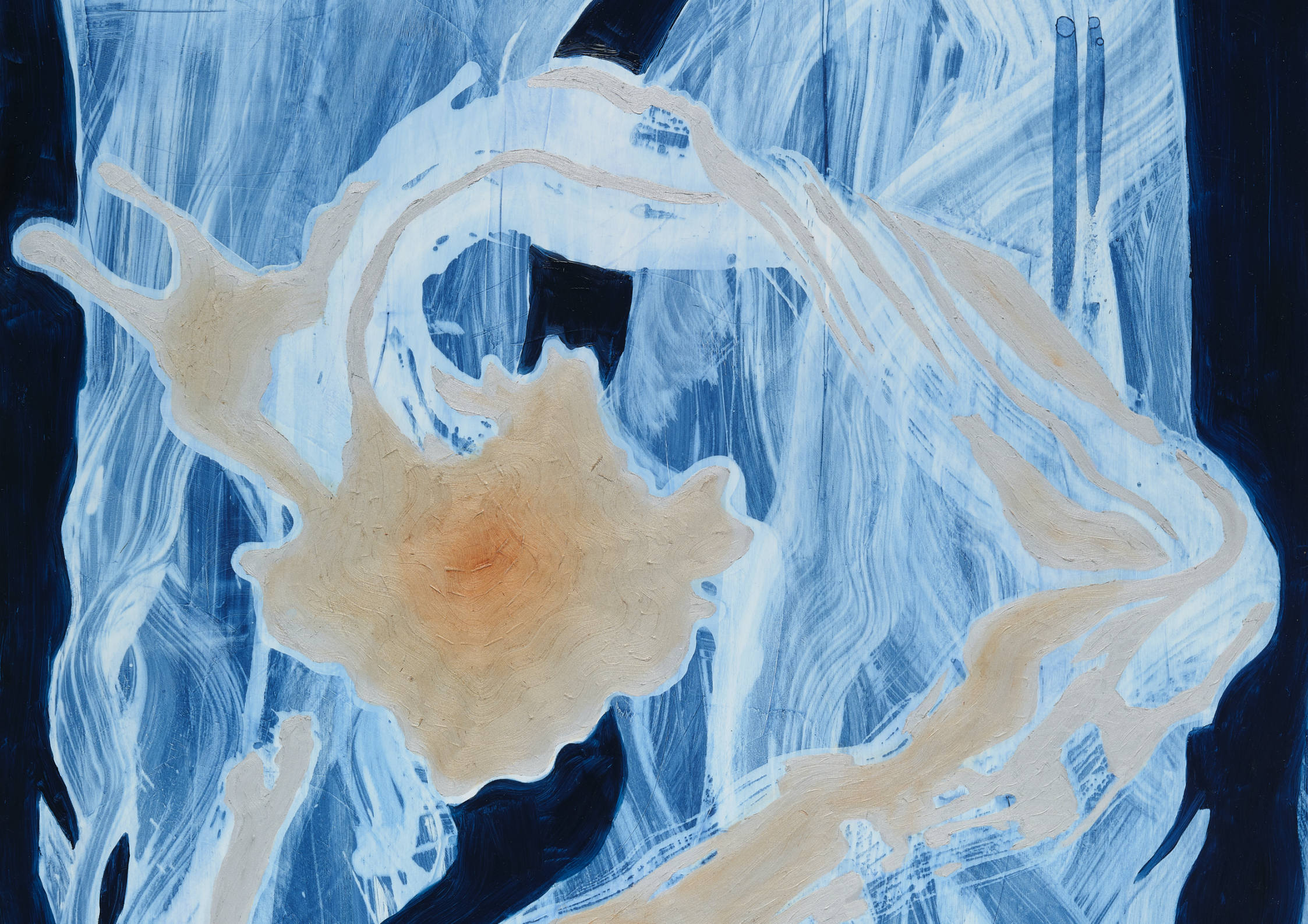

Seaweed in Snow
125x150 cm, oil on MDF 2020

Handen och håret

Fullersta Gård, Stockholm
22.05.2021-26.09.2021

Marble Smash
150x150 cm, oil on MDF, 2020

Handen och håret

Fullersta Gård, Stockholm

22.05.2021-26.09.2021

Konstfack Degree Exhibition

Konstnärshuset Stockholm

15.05.2021-23.05.2021

Olafur Eliasson
2017
Konstfack
Konstnärshuset Stockholm
15.05.2021-23.05.2021

Konstfack Degree Exhibition

Konstnärshuset Stockholm

15.05.2021-23.05.2021

The Second Now First
153x125, oil on MDF, 2021

The First Now Again
153x125, oil on MDF, 2021

WETTERLING GALLERY

Dina Isæus-Berlin The Spirit Manual – A Master Exhibition

*Yield and overcome; bend and be straight.
Empty out and be full; wear out and be renewed.
Have little and gain; have much and be confused.*

Tao Te Ching, chapter 22. McCarroll translation

No matter where I try to enter, it seems like there is only one way in. That gate is the action. All words and descriptions fall short. The action is a spiritual practice. I have given it other names, but in the end, that's what it is.

The core of the action is yielding to what is. To yield is not to compromise integrity – it is about melting the inner resistance to the undeniable. It is the exercise of no-self, of no-action. That is the line I'm trying to stay on. When I do that, unexpected things happen.

Every day in the studio, I yield over and over. I set up obstacles and I yield to them. That is the meaning of the paintings. When I'm done there is nothing left of me. I am see-through.

This daily spiritual exercise of applying paint, has taught me what as others put into writing over two thousand years ago. I go to the texts only to see that the paintings are right.

Dina Isæus-Berlin

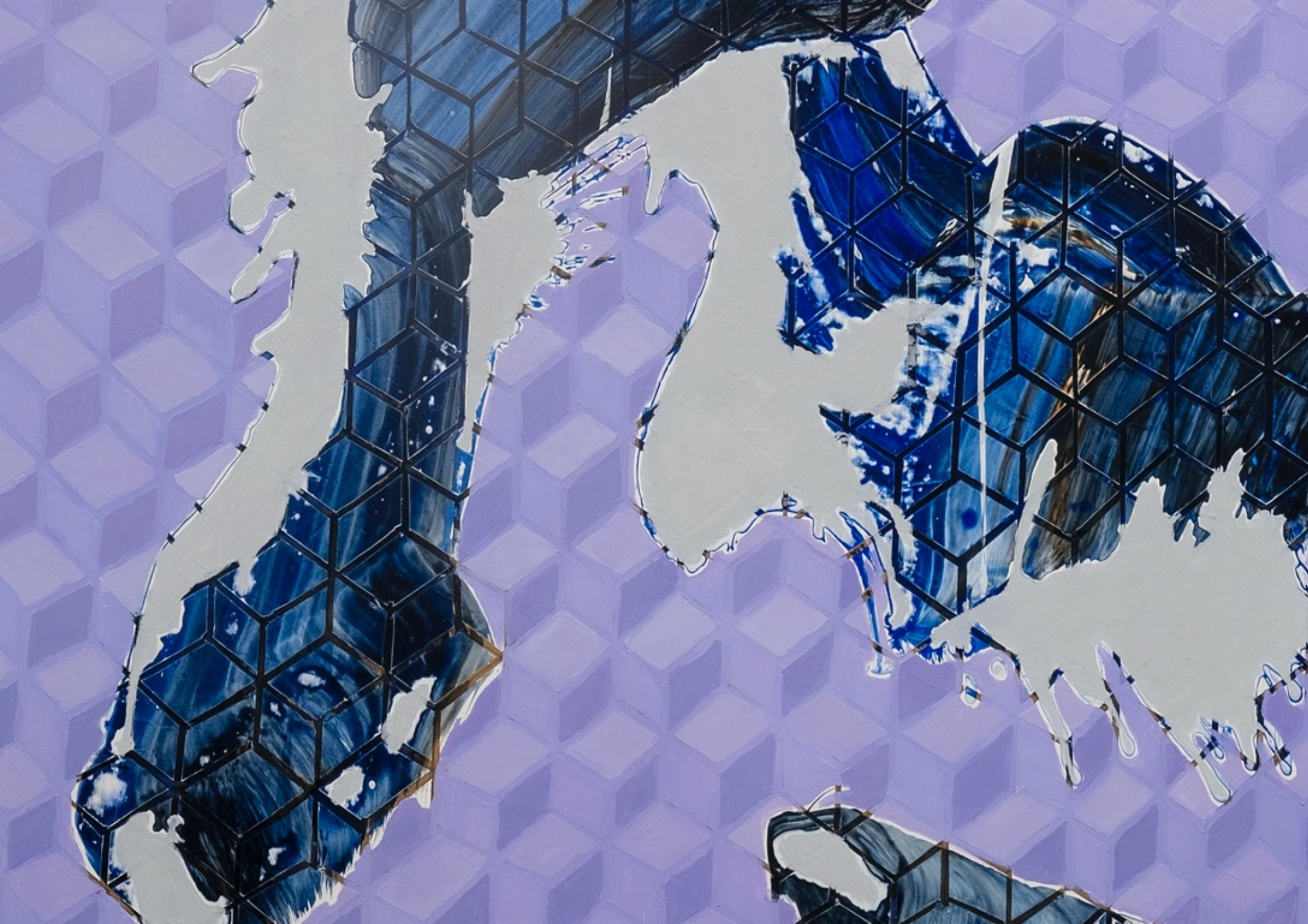
Dina Isæus-Berlin
The Spirit Manual

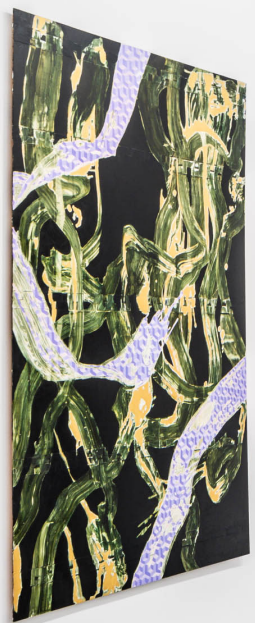

Act/Don't
83x123 cm, oil on MDF, 2020

Dissolve the Knot
83x123 cm, oil on MDF, 2020

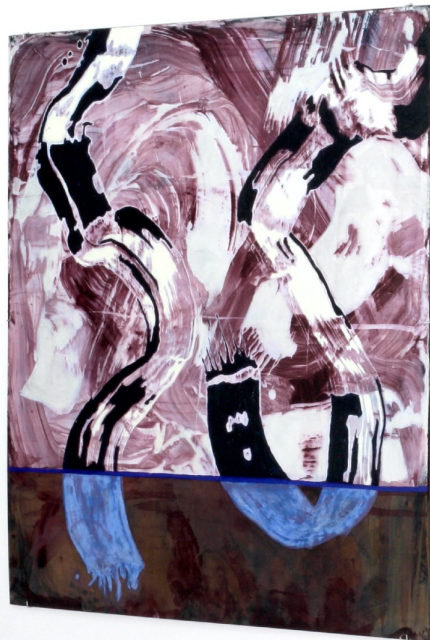

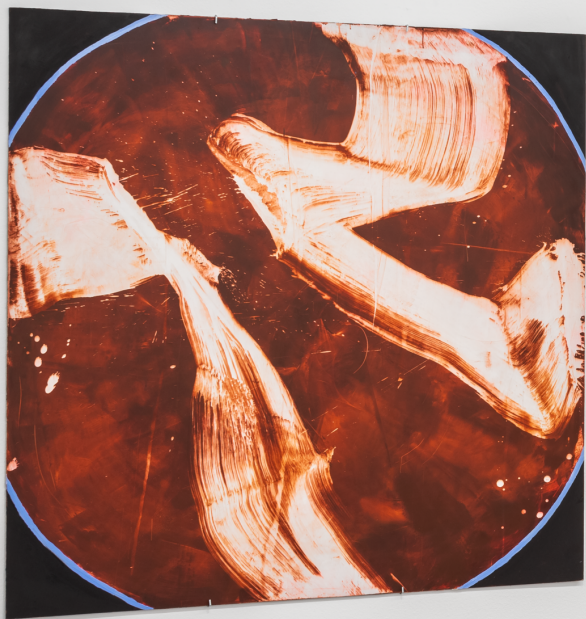

Untitled (Noxious Findings II)
150x120 cm, oil on linen, 2020

Untitled (Noxious Findings)
140x110 cm, oil on linen, 2019

WETTERLING GALLERY

KINESTETISKT MÅLERI

Intrycket man först får av Dina Isæus-Berlins nya målningar, där figuren förefaller oscillera mellan bild och tecken och där bildrummet kring den inte finns men ändå är ganska tydligt indikerat, men inte främst av att figuren faktiskt har ett bestämt upp och ner, utan framförallt av att linjerna är tydligt stigande och sjunkande – detta är onekligen paradoxalt och kräver att man bestämmer sig för vilken typ av måleri det handlar om. Traditionellt förstods det abstrakta måleriet såsom riktat endast till ögat. Det var ”optiskt” och kämpade mot illusoriska bildrum som oundvikligen tycktes uppstå även i monokromer. Då man kan se att Isæus-Berlin snarare utnyttjar det där inslaget, och dessutom tydligt manipulerar det genom att låta fonden ligga längre fram än figuren, om inte annat så i kraft av att vara målad efter de dominerande linjerna, är det en annan typ av måleri vi ser i utställningen *Solid Body, Fluid Mind*.

De två registren som titeln nämner kopplas till två olika tillstånd, fast och flytande. Då det är temperaturen som avgör huruvida ett ämne befinner sig i fast, flytande eller gastillstånd, kunde man lätt tro att det för henne handlade om en färgvalörens måleri om helt arbetade med färgens värme och kyla. I så fall skulle det röra sig om ”haptiskt måleri”, som skapar bildrum genom valörens intensitet och som ska ses, inte med en rent optisk blick, utan med ett seende som opererar taktilt och likt en fingertopp känner av hetta, kyla, skärpa, materialets strävhet och ojämnheter, när den sveper över ytan. Kanske kan man hitta några instanser i utställningen där blicken fungerar så, men det är inte det centrala. Temperaturen är en betingelse, men det som skiljer tillstånden åt är variationer i rörelsen hos beståndsdelarna: molekylerna rör sig snabbare och mer energiskt när ämnet är flytande än när det är fast. Jag tror att Isæus-Berlins måleri jobbar just med rörelsen såsom det som ibland kan få fast form, ibland flytande. Hon befattar sig med rörelsen i sinnet som kan förkroppsligas på duken, med begreppet i tanken som kan bli en snabbare (eller ibland långsammare) rörelse i handen, med den plötsligt accelererande linjen i måleriet som är en tankebana i intellektet. Om det är så att Isæus-Berlin, när hon betonar kropp och sinne, fast och flytande, genom måleri vill arbeta med rörelse, står vi här inför någonting helt annat än optiskt eller haptiskt måleri, nämligen ett kinestetiskt måleri. För att se det måste rörelsesinnet kunna finnas även i blicken: man måste kunna se linjen inte bara i dess utsträckning och form som ett spår efter en rörelse (och därigenom som ett tecken), utan även i dess tendens, uppåt eller nedåt, från ena sidan till den andra snarare än tvärtom, och i dess hastighet (större, mindre, jämn eller ojämn). Det är inte att läsa linjen, utan att se rörelsen själv, i linjen som är där, med ett känsligt rörelsesinne i ögat.

Rörelsen har två sätt att uppfattas. Å ena sidan extensivt såsom en linje med början och slut, vilken oundvikligen bildar en form. Å andra sidan intensivt, i sin hastighet och i sin riktning snarare än i sin utsträckning. Den senare är i nuet, men bara till en viss grad såsom mer eller mindre påtaglig närvaro (som rörelse alltså), mer eller mindre rörelse per ögonblick. Utsträckt i tiden blir den ögonblickligen såsom känslan av acceleration eller avstannande – eller som en rörelse i en jämn hastighet. Den förra, extensiva linjen, är märkligt nog både mer flyktig och beständig eftersom den i minnet eller i föregripandet av rörelsen har ett större

WETTERLING GALLERY

inslag av idealitet, och därför mer liknar en form, en figur eller ett tecken. Den är liksom given, men inte såsom någonting närvarande, utan som spår av eller modell för en rörelse som alltså antingen är förfluten eller framtida. Som rörelse är den inte utsträckt i tiden, som den intensiva är, utan bara placerad i tiden och utsträckt i rummet.

Då kan man också förstå det märkliga rummet i hennes måleri som en ideal gas, nästan ren rörelse som bara expanderar tills duken tar slut, men som kan sakta ner, förtätas och bli ett bestämt rum. ”Ett rum kan äga plötslighet och övergå i vila”, skrev Björner Torsson, som inte bara var poet utan även arkitekt. I ett sådant rum blir figurens oscillerande mellan tecken och bild momentant till bestämd närvaro om man betraktar målningarna kinestetiskt. Figuren blir närvarande, inte genom sin hastighet genom rummet (det är ju en bild, allt är stilla) utan genom sin hastighet och dess förändringar i sig själv, i den utsträckta linjen (det är en rörelsebild, inte en bild av rörelse). Den målade linjens rörelse, här och nu, vars hastigheter bildar kroppar och flöden, koncentrerar det gasartade rummet till tyngdpunkter i figuren. Kinestetiskt måleri. Inget annat.

Lars-Erik Hjertström Lappalainen
Konstkritiker och filosof

Untitled (Lunar Snakes)
180×180 cm, oil on MDF board, 2018

Untitled (Unknown Radiation)
180×180 cm, oil on MDF board, 2018

Untitled (Fake Free)
180x180 cm, oil on MDF board, 2018

DINA ISÆUS-DAGGFELDT

Selected press

www.omkonst.se:

ÖGONBLICKENS FRUSNA RÖRELSE

Dina Isaeus-Daggfeldt, *Randori*. Philip Dufva, *Nail Houses* – Cecilia Hillström Gallery, Stockholm, 22/2–6/4 2024

Text: Susanna Slöör

© Dina Isaeus-Daggfeldt (klicka på bilden för hög upplösning)

© Philip Dufva

© Dina Isaeus-Daggfeldt
(klicka på bilden för hög upplösning)

Galleriet är nytt för konstnären och efternamnet uppdaterat där "Berlin" ersatts med "Daggfeldt". Konstnärligt fortsätter och fördjupar Dina Isaeus-Daggfeldt sitt arbete med att frysa, tämja och släppa lös sina kompositioner utifrån den inledande svärdsleken med en bred spatel. Vågen eller vågorna som uppstår blir till stundens skrivtecken när tolka.

Gesterna i luft- och vattenrummens rike minner den här gången om japanske 1700-1800-talsmästaren Hokusai. Hon skapar likt honom en fossiliserad våg som samtidigt hotar att falla ur rutan eller över betraktaren. Dina Isaeus-Daggfeldt inser hur väl den japanska estetiken sedan utvecklats och lånar anime-landskapens förenklade och komplicerande serieteckning till sin bildvärld. Varje droppe och utsträckt flöde av färg får sin särskilda omsorg.

Sedan lägger hon till en ornamentering som kan påminna om ett krispigt kex eller en chokladkakas yta. Det hjälper till att förstena och skapar samtidigt en avläsbar stor form som den här gången blir rätt figurativ. Dansaren, sjöhästen, draken eller dinosaurien avlöser varandra.

Rummen i Cecilia Hillström Gallery är imposanta men inte alldeles lätta att bemästra. För målarna blir stora rummet en katedral att fylla, där verken ses snett från sidan i vandrigen mot fonden. Flera likt Dina Isaeus-Daggfeldt löser detta med att hålla jämstora format. Det kräver mycket av varje bild att göra sin röst hörd. Men den här gången fungerar samspelet väl mellan de olika vågformationernas färgroster och rörelsegester.

© Dina Isaeus-Daggfeldt

Artikel om Hokusai på Millesgården 2018 >>

© Philip Dufva (klicka på bilden för hög upplösning)

Intressant nog passar Philip Dufvas skulpturer, man kunde kalla dem betongteckningar, väl ihop med Dina Isaeus-Daggfeldts måleri. Han bidrog redan på Konsthögskolans vårutställning 2023 till att förstärka och lyfta sina omgivande kollegers verk. Här fungerar det igen om än att de inte delar rum.

Utställningens titel som syftar på kinesiska spikhusens motstånd; likt ilskna utropstecken ur jorden håller de sig kvar i stadsrummen trots omgivande byggprojektens utbredning. På vårutställningen gick betongslingorna att tolka som kringvandrande figurer. Här sitter två på "huk" som pendanger till järnställningarnas upphängda offer.

Man brukar säga att skulptörer är goda tecknare och det vittnar de få exempel som finns med på utställningen. Det vore givande att se fler teckningar så småningom.

Stockholm 2024-02-28 © Susanna Slöör

Utställningsvy © Philip Dufva

Recension av Konsthögskolans vårutställning 2023 >>

Cecilia Hillström Gallery, Stockholm | Omkonsts startside

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook>>](#)

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com

Dina Isæus-Berlin på Wetterling Gallery

KONST
NET konstnet.net/dina-isaesus-berlin-pa-wetterling-gallery

Johanna Theander

15 september 2021

Trots att Dina Isæus-Berlin tog sin masterexamen från Konstfack tidigare i år har hon redan hunnit med två utställningar på Wetterling Gallery. Hennes tredje, *Star Verse*, innefattar tio storskaliga oljemålningar som fyller galleriets rum med en mäktig närvaro. Både tekniken och uttrycket vittnar om en konstnär med pondus och självförtroende.

Dina Isæus-Berlins verk präglas av flera inneboende motsättningar som skapar spänning i målningarna och bjuder in till djupgående reflektion. Det som vid första anblick ser ut som dynamiskt målade verk med element av slumpartade färgstänk med rötter i den abstrakta expressionismen, visar sig snarare vara en kombination av slumpen och en noggrant konstruerad geometrisk abstraktion. Jag blir alltid lika glad över måleri som överraskar och som kräver något av betraktaren utöver vad en snabb översyn av verket ger.

I Dina Isæus-Berlins verk finner jag just detta. Spänningen som uppstår mellan det oförutsägbara och det omsorgsfullt frammanade är kittlande. Färgstänk är noggsamt ifyllda med ytterligare lager av färg, intensiva färgfält vars rörelse syns slumpartade omges av exakt komponerade hexagoner. Det organiska blandas med det strängt geometriska i ett häpnadsväckande möte, vars oväntade kombinationer gör att jag nyfiket studerar varje

målade yta. Som i "Burning up (Mars)" där kraftfulla färgstänk i gula och orangea toner vilar på en yta av röda geometriska former som skapar djup och rörelse i verket.

Alla verk som visas på Wetterling Gallery bär namn med referens till vårt solsystem. Enligt konstnären kan rymden fungera som en hoppigivande referens för oss att klamra oss fast vid i en tid av ovisshet. När vår egen planet tycks stå på undergångens rand kan rymdens evighet och det faktum att vi blott är en mikroskopisk del av dess oändlighet vara en trygghet och tröst.

Dina Isæus-Berlin, *Beyond the breathing bubble (Uranus)*, 2020-21

Dina Isæus-Berlin, Burning up (Mars), 2020-21

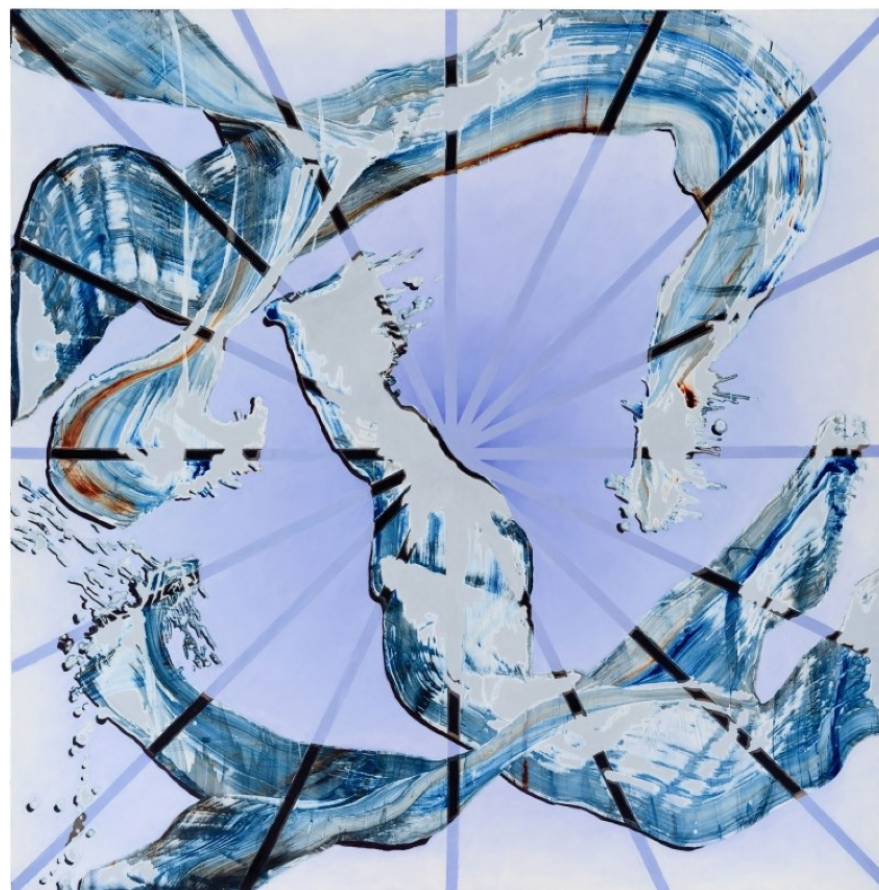
SVT:s konstkritiker Dennis Dahlqvist skrev om klimatkonstens förutsägbarhet tidigare i år. Han menade att mycket konst som görs på temat klimatkris gärna blir platt och beskrivande i sitt uttryck. Jag håller med och tycker, liksom Dennis Dahlqvist, att om konst som berör klimatfrågor ska fungera så krävs att de är komplexa. Vilket inte alltid verkar vara lätt att uppnå.

Men Dina Isæus-Berlin klarar av den uppgiften med bravur. Förmodligen beror det på att målningarnas titlar och referenserna till rymden tillför en extra dimension, trots att hennes verk ur ett rent sinnligt och tekniskt perspektiv redan är så pass fängslande.

Målningarna avger en frenetisk energi som inte är enkel att återge i ord. Rörelse och kraft finns i varje verk. Vissa är svala och kalkylerande med toner i blått, lila och rosa medan andra exploderar i gula och röda nyanser likt magma ur jordens inre. Det är en rymdens rytmik som vibrerar i färger och former. Som med sin unika estetik och sitt tröstingivande budskap omöjligt kan lämna en oberörd.

Johanna Theander

Wetterling Gallery, Kungsträdgården 3. Utställningen pågår 19 augusti – 18 september 2021

Dina Isæus-Berlin, Cyclone Luna (Moon), 2020-21

www.omkonst.se

Befästa och gå vidare

Dina Isæus-Berlin, *Star Verse* – Wetterling Gallery, Stockholm, 19/8–18/9 2021

Text: Leif Mattsson

Global Fairytale (Mercury), 180x180 cm © Dina Isæus-Berlin
(Klicka på bilden för hög upplösning)

Burning Up (Mars), 180x180 cm © Dina Isæus-Berlin
(Klicka på bilden för hög upplösning)

På bara några få år har Dina Isæus-Berlin hunnit presentera separatutställningar på Wetterling Gallery och Fullersta Gård, och detta trots att hon utexaminerades från Konstfack så sent som i juni 2021. Inget i hennes stilistik eller måleriska förhållningssätt skvallrar om att hon skulle vara ny på kulturscenen. Med denna, hennes hittills största separatutställning, befäster hon sin position ytterligare och markerar så sin seriöst sökande inriktning.

Det är intressant att se med vilken självklar pondus unga, kvinnliga målare som Linnea Rygaard (f. 1990), Anna Pajak (f. 1992), Ida Persson (f. 1985) och här Dina Isæus-Berlin (f. 1991) tar sig an det klassiska bildbyggandet, där en konstruktiv grundstruktur delvis tjänstgör som bas för själva berättandet. De fyra skiljer sig åt på många sätt (se länkar nederst i artikeln) men övertygar alla med sina stora, kraftfulla målningar där hard edge och geometrisk emblematisering i flera fall utgör stommen.

Ghost Song (Pluto), 180x180 cm
© Dina Isæus-Berlin

Big Luck (Jupiter), 180x180 cm
© Dina Isæus-Berlin

Av de fyra ovan nämnda skiljer sig Dina Isæus-Berlin genom att förutom sitt

bruk av konstruktiva element också närma sig abstrakt expressionism, och stundtals något som skulle kunna benämnas som fransk tachism. Men ingen av de två konstinriktningarna beskriver helt hennes stil och angreppsmetod. Den precision med vilken hon återbearbetar de svepande, "tachistiska" penseldragen hör heller inte självklart hemma i en historisk tradition. Den är snarare uttryck för en ambition att smälta samman slump och kraftfullhet med en noggrant kalkylerad struktur, en grid.

Associationen leder vidare till amerikansk pop-konst och framför allt till Roy Lichtensteins "Brush Stroke"-målningar. De emblematiske penseldragen framstår i högre grad som tecken än som spåren efter en spontanistisk målgärning. Gesten betraktas i återblickandets ljus.

Utställningstiteln *Star Verse* ringar väl in Dina Isæus-Berlins svit av tio stora målningar, vilka alla har kopplingar till planeter i vårt solsystem. Genom associationer till olika klimat på respektive himlakropp skiljer sig verken också åt rent koloristiskt. Målningen *Burning Up (Mars)* är självklart röd och eruptiv, som en eldkaskad fångad i skenbar stillhet, medan målningen med Uranus som tema är svalt blå med additiva associationer till vintergatans stjärngitter.

En målning som både förbryllar och befäster är *Amaterasu (Sun)* med dess något glissandoliknande färgackord i kombination med en centrerad grundstruktur. Solexplosioner och plasmaskurar har här på detaljnivå fått formen av uppbrutna hexagonmönster – en intressant överföringsakt av fysikaliskt eruptiva fenomen.

I sin sammansatta helhet är Dina Isæus-Berlins utställning ytterligare en indikation på att hon är, och i än högre grad kommer att bli, att räkna med på den aktuella konstscenen.

Stockholm 2021-08-25 © Leif Mattsson

[Linnea Rygaard, Cecilia Hillström Gallery 2017>>](#)

[Anna Pajak, Stene Projects 2020>>](#)

[Ida Persson, Moderna utställningen, Moderna Museet 2018>>](#)

[Dina Isæus-Berlin, Wetterling Gallery 2019>>](#)

Wetterling Gallery, Stockholm | Omkonsts startside

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook>>](#)

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com

Beyond The Breathing Bubble (Uranus), 180x180 cm © Dina Isæus-Berlin

Konstfacks studenter bygger nya alternativ

Publicerad 2021-06-01

Lovisa Axéns examensprojekt Foto: Lovisa Axén

Konstfacks vårutställning har i år delats upp i fyra visningsperioder på skolan respektive Konstmuseet. Annica Kvint gläds åt många genomtänkta projekt och en hög hantverksskicklighet.

 Annica Kvint
Text

Examensutställningar

Konstfacks vårutställning 2021

Digital visning av studentprojekten på <https://konstfack2021.se/>

Kandidatprogrammet Konst

Konstmuseet, Stockholm. Visas t o m 6/6, för förbokade besök.

Festen är över. På Konstfack har den textila midsommarstången rasat. Vid dess sida ligger några tillknyckade ölburkar av siden och skräpar. Och ryamattan med svenska flagg-motiv, som också hör till textilstudenten Lovisa Axéns examensprojekt, har flaggkors som skevar betänkligt åt alla möjliga håll.

Det är ett Sverige i gungning som skildras. Och efter ett år vars motsvarighet ingen av oss varit med om tidigare är det knappast något som förvånar. Det gör däremot själva hantverket i det här kandidatprojektet. Vilken kvalitet!

Konstfacks examensutställning sker i år i fyra olika etapper under maj och början av juni och involverar dessutom två olika platser. Allt med hänvisning till pandemin. Konststudenterna visas på Konstmuseet, där kandidatutställningen är sist ut (besökstid bokas på skolans hemsida, öppet till och med söndag). Studenterna på övriga utbildningar har fått ställa ut på Konstfack och samtliga projekt presenteras även på skolans hemsida.

Dina Isaeus-Berlin, "The Second Now First & The First Now Again"
Foto: Dina Isaeus-Berlin

Slående många av de 175 studenterna visar precis som Lovisa Axén prov på hantverksskicklighet. Kanske har den överdos av egentid som den sociala distanseringen fört med sig trots allt resulterat också i något positivt?

Att även tid är ett genomgående tema känns helt i linje med det gångna året, då tiden ju på något märkligt vis både stått still och tagit ett skutt. Att vi plötsligt befinner oss i en mycket mer digitaliserad värld med fler hemmajobbare, ökat villasug och allt större intresse för naturen går i alla fall att spåra i många av projekten.

Hilma Olivia Nordén undersöker traditionell folktro och skogens plats i en urban verklighet med en samling fullständigt bedårande, virkade sagoskulpturer, som även inkluderar gamla hantverkstekniker som tovning, vävning och broderi.

David Lundberg zoomar också han in den svenska skogen och de möbler den kan resultera i, samtidigt som han reflekterar över de "monster", här i form av granbarkborrar, som vi människor skapar när vi stör ekosystemen. Och Vilde Stampe bygger hus tillsammans med sommararbetande ungdomar av hårt ihoppressad jord, ett material som liknar betong men inte alls har samma miljöpåverkan.

Naturintresset är dock långt ifrån det enda som vittnar om vår tid. Dagens mansroll undersöks i två lika inkännande som professionellt utförda animerade kortfilmer av Vidar Francke. Och Namkhang Anomasiri lyckas, med utgångspunkt från kasserade textilier, skapa lika tredimensionella som dekorativa rumsavdelare.

Kibandu Pello-Esso använde istället en pall från Nigeria som utgångspunkt för sitt tankeväckande projekt om relationen

utgångspunkt för sitt tankeväckande projekt om relationen mellan estetik och etnisk bakgrund. Hur hamnade pallen från Benin City på Etnografiska museet, där Pello-Esso hittade den? Och hur har den påverkat vårt sätt att se på "afrikansk design"?

Sahar Al-khateeb's installation "Re-Konstruktion Nu...Här". Foto: Bengt Rahm

Trots rekordmånga genomtänkta projekt på Konstfack är det på de båda utställningarna på Konstmuseet jag dröjer mig kvar längst.

I Dina Isaeus-Berlins färgstarka oljemålningar får de abstrakta ytor en sig representera tid. I de komprimerade partierna har tiden packats tätt – lång tid har ägnats åt en liten yta. I ytor med töjd tid är det tvärtom. Ett förhållningssätt som visar sig lyckat om man som Isaeus-Berlin vill få processen bakom verken att eka i mötet med dem.

Sebastian Eklunds finstämda naturfilm om dagsländan, den vingburna och kortlivade varelse som trots allt funnits som art i 300 miljoner år, blir ytterligare en betraktelse över tid, liv och död.

Jag fastnar också framför Sahar Al-khateeb's installation "Re-Konstruktion Nu...Här", som består av en samling märkligt mänskliga gamla stolar, som liksom kliver på och klamrar sig fast vid varandra.

"Vi står alla på våra förfäders axlar", hinner jag tolka, innan min slot-tid på Konstmuseet är över. Att Al-khateeb vill bygga något nytt av det som redan finns, står i alla fall klart.

Ett budskap som bådär gott för framtiden, om ni frågar mig.

Text

Följ

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt

www.omkonst.se

Konstfacks vårutställning – Konst/Master

Konstfacks vårutställning, Avdelningen för Konst, master – Konsthäuset, Stockholm, 15/5–23/5 2021
 Text: Leif Mattsson

Elephant © Filippa Nilsson Kallhed
 (Klicka på bilden för hög upplösning)

Den lyckosamma (o)beslutsamheten © Hedda Hultman
 (Klicka på bilden för hög upplösning)

I år presenteras Konstfacks vårutställning i fyra delar. En lösning som trots den förlorade känslan av mängd och mångfald ändå är att föredra i jämförelse med enbart virtuella presentationer.

Utställningen på Konsthäuset visar masterstudenterna i avdelningen för Konst. Normalt sätt brukar de få föra en relativt hård kamp om uppmärksamheten gentemot de ofta ganska kaxiga treårsstudenterna (kandidaterna). Det slipper de i år.

I Konsthäusets Stora Galleri hjälper luftigheten till med nödvändig paus mellan verken. En masterstudent som verkligen tagit vara på det mer spatiala utrymmet är Hedda Hultman. Hennes installation, bestående av ett stort antal bemålade plattor och emblematiske former på tygstycken, har den experimentella abstraktionen som grund – kanske i sökandet efter ett eget och särpräglad form- och färgalfabet. Verket har en tydlig auktoritet med konkreta, poetiska övertoner.

Dina Isæus-Berlins måleriska utveckling är högst intressant. Jag recenserade hennes utställning på Wetterling Gallery 2019 och var redan då imponerad över hennes mogna formspråk. I de två verken på årets masterutställning tar hon steget vidare med utvecklade rytm- och färgformer. Hon placerar sig mellan spontan automatism och det medvetet utförda. De två verken förmedlar en lust till måleriet som språk och till den lekfulla tillblivelsen.

Through a Window Darkly © Nicola Godman

Untitled © Eva Spikbacka

The Second Now First & The First Now Again © Dina Isæus-Berlin

Ur serien Glas © Erik Viklund

(Klicka på bilden för hög upplösning)

Filippa Nilsson Kallhed sticker ut med skulpturala assemblage bestående av avgjutningar av vardagliga ting och delar av hennes kropp. De sammanfogade objekten blir till en sorts bastarder i det omöjliga tjänst – ett slags öververkliga eller snarare drömliga tillstånd med den allvarsamma humorn som ledsagare.

Allvaret återkommer i Nicola Godmans film och fotografier inspirerade av Ingmar Bergmans "Såsom i en spegel". Det är ett oväntat och moget tema där en av svensk films stora epiker ingår som en naturlig förebild. Jag fascineras särskilt av fotografierna som förmedlar en analog känsla där de överlagrade speglingarna inte påverkats av datorgenererad teknik.

Del av installation © Hannah Wiker Wikström

Eftersom utställningen delats upp på tre plan uppstår naturligtvis vissa svårigheter med att skapa ett samlande uttryck. Det är heller inte att föredra anser jag. Vad vi ser är snarare fjorton enskilda presentationer och tillämpningar. I några fall ges det dessutom tillfällen att isolera verken, som i Lilla Galleriet och i Loungen.

Det har Hannah Wiker Wikström gjort i Lilla Galleriet med sin sammansatta video-, ljus- och forminstallation. Och i entrén till Loungen har Anita Honart lyckats med detsamma genom sin video och svävande objekt av utskurna arabiska ord/tecken. Där har hon mutat in sin konstnärligt fria sfär.

Som helhet är Konstfacks masterutställning för avdelningen Konst en spännande blandning av intressanta tillämpningar där video, måleri, skulptur och fotografi gemensamt bidrar till komplexiteten. Det är trots denna sammansatthet relativt enkelt att ta till sig utställningen, naturligtvis delvis beroende på att antalet utställare är begränsat denna gång. Det är också glädjande att se hur det under vissa perioder så dödförklarade måleriet visar sig vara så livskraftigt. Det är ju ingen nyhet för dem som är medvetna om

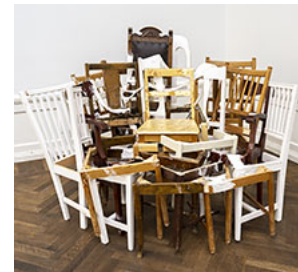
konstens cirkulära benägenhet, men skänker ändå en uppdaterad och framtidsäkrad prägel åt årets utställning.

Stockholm 2021-05-18 © Leif Mattsson

Konstfack, Stockholm | Konsthäuset, Stockholm | Omkonsts startsida

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook](#)>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com

Re-Konstruktion "Nu...Här" © Sahar Alkhateeb

© Anita Honart

Deltagare:
 Amanda Björk, Anita Honart, Bengt Rahm, Dina Isæus-Berlin, Erik Viklund, Eva Spikbacka, Filippa Nilsson Kallhed, Hannah Wiker Wikström, Hedda Hultman, Imelda Cruz Linde, Jesper Thour, Madeleine Hertz, Nicola Godman, Sahar Alkhateeb

”Vackert på håll och spännande att gå nära”

Clemens Poellinger guidar till den bästa konsten just nu: en färgsprakande reflektion över det amerikanska fängelsesystemet och abstrakt måleri som suger in blicken.

Clemens Poellinger
Publicerad 2019-03-09

1 / 3

Peter Halley, installationsvy på Galerie Forsblom Foto: SvD

Peter Halley, Galerie Forsblom, t o m 31 mars

Den som tröttnat på gråväder och längtar efter färg hamnar rätt hos amerikanen Peter Halley. Mot en fond av silverblanka vinyltapeter från golv till tak sprakar hans verk i en helt galet intensiv kolorit. Alltsammans i ruttmönster där den ena cellen inte är den andra lik. Cellen? Ja, de självlysande ”glada” färgerna döljer att konstnären reflekterat över det amerikanska fängelsesystemet. En utställning med både yta och djup.

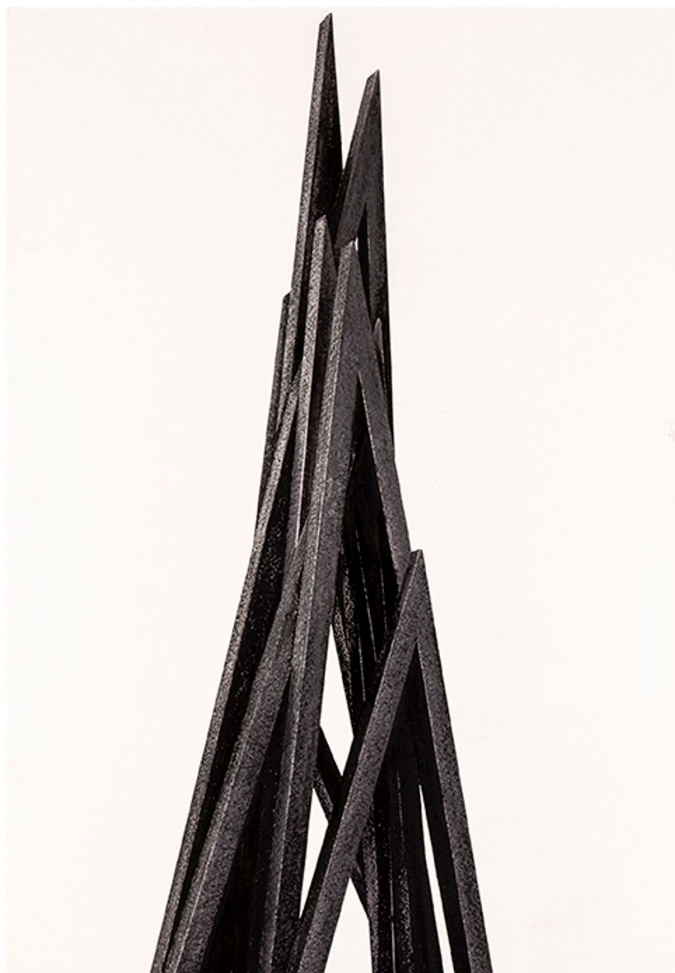
2 / 3

Hertha Hanson, installationsvy på Anna Bohman Gallery. Foto: SvD

Hertha Hanson, ”Trojan horses”, Anna Bohman Gallery, t o m 24 mars

I sin fjärde separatutställning på galleriet visar Hertha Hansson en serie målningar med breda spatlade färgstråk. Först är de ganska randiga, sedan utvecklas de alltmer i vågformer. Det är ett klassiskt abstrakt måleri med formmässiga referenser bakåt i tiden samtidigt som det känns väldigt nu. Ögat sugas in bland färgerna, läser av mönster och dras med i rörelsen. Det är vackert att se på håll och spännande att gå nära.

Bernar Venet, "Acute angles" och Dina Isæus-Berlin, "Solid body, fluid mind", Wetterling Gallery t o m 23 mars respektive 6 april

40-årsjubilerande Wetterling Gallery visar samtidigt en verklig konceptkonstveteran och en ung målare som gick ut Konstfack 2017.

På Promenade des Anglais i Bernar Venets (född 1941) hemstad Nice är det svårt att missa konstnärens monumentala, 30 meter höga stålskulptur "Neuf lignes obliques". Mycket mindre, men ändå pampigt, är det verk i samma material som nu står utanför galleriet i Kungsträdgården. I gallerirummet visas en skulpturserie med skarpa, akuta vinklar (mindre än 90 grader), som avslöjar konstnärens livslånga intresse för matematik.

Dina Isæus-Berlins (född 1991) måleri i det mindre projektrummet blir en skön kontrast till Venets strama geometri med sin livfulla gestik och rytm. Penselns rörelse över de stora ytorna får verken att lysa som abstrakta men ändå rumsliga tecken. Ögat kan inte annat än att följa med i de nästan kalligrafiska vindingarna.

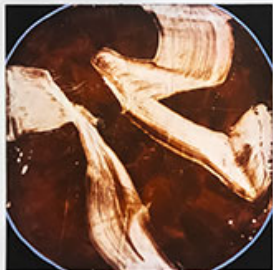
Dina Isæus-Berlin, "Lunar snakes", 2018. Foto: Wetterling Gallery

www.omkonst.se:

Övertygande prov på kontrollerad spontanism

Dina Isæus-Berlin, *Solid Body, Fluid Mind* - Wetterling Gallery, Stockholm, 5/3 - 6/4 2019

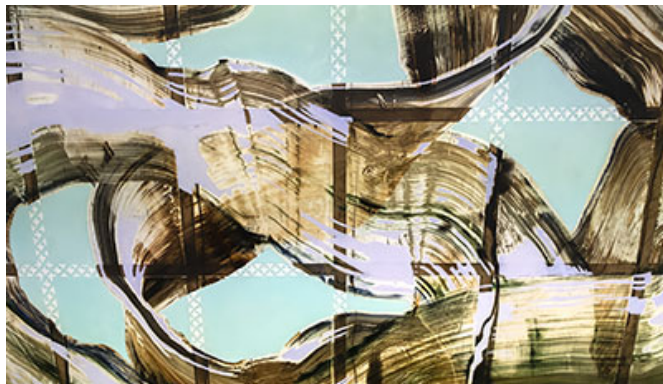
Text: Leif Mattsson

Untitled, 125x125 cm (vä), *Untitled (Sun)*, 180x180cm (hö) © Dina Isæus-Berlin (Klicka på bilden för hög upplösning)

Med en angreppsmetod värdig betydligt mer erfarna och väletablerade konstnärer övertygar Dina Isæus-Berlin på sin första separatutställning på Wetterling Gallery. Redan som kandidat på Konstfacks vårutställning 2017 visade hon prov på mogna tillämpningar i ett slags flödande, abstrakt rytmik. Och på den nu aktuella utställningen följer hon spåret vidare. Det är klart intressant att möta verken av en så relativt ung konstnär (f. 1991) med en så självklar inriktning och som dessutom redan tycks behärska både mål och metod.

Som relativt naturlig jämförelse kommer den då unga Astrid Sylwan (även hon utbildad på Konstfack) som Omkonst uppmärksammade på examensutställningen 2005. Också hon söker i trakter av ett slags uppdaterad abstrakt expressionism, vilket visat sig vara ett synnerligen bra val.

Detalj av större målning © Dina Isæus-Berlin

Untitled, 180x180cm © Dina Isæus-Berlin (Klicka på bilden för hög upplösning)

omkonst - Dina Isæus-Berlin - Wetterling Gallery, Stockholm

2024-03-11 10:37

Det unika med Dina Isæus-Berlins metod är dock att det spontanistiska första intrycket mest är en chimär. Efter det att de brett svepande och känsligt frammanade penselstråken applicerats vidtar en minutiös bearbetning av ytor och uppkomna mellanrumsformer. Med betydligt mindre penslar förtydligar och manipulerar Dina Isæus-Berlin de råa stråkens begränsningar. Hon betonar och accentuerar på ett sätt som närmast leder tankarna till den förfinade kontrollen i välartikulerad graffiti. Kontrasterna som uppstår kan för det otränade ögat tyckas tillfälliga, men är i sanning mycket välberäknade.

Dina Isæus-Berlin inför även lager av motriktad karaktär. I maskeringstejpens spår skapas disparata mönster med en mer stram och diametral rytmik. Jag associerar initialt till Barnett Newmans "The Zip" (linjespel som uppstår när maskeringstejpen rivs loss) men inser snart att liknelsen haltar något. Den kreativa kontrollen må vara snarlik men resultatet är väsentligen ett annat. I Dina Isæus-Berlins fall uppstår nämligen tydliga konstnärliga stilbrott som enligt tidigare måleriska dogmer inte var att föredra – de ansågs rent av förkastliga under den mer strikta abstrakta expressionismens tid. Underbart att de hämmande normerna har mist sin betydelse och att unga målare som Dina Isæus-Berlin fritt kan söka vidare inom den mixade zon där det mesta är tillåtet.

Stockholm 2019-03-12 © Leif Mattsson

Untitled (Scaled Painting), 140x100cm © Dina Isæus-Berlin

Wetterling Gallery, Stockholm | Omkonsts startside

Dela artikeln via Facebook: Omkonst Facebook>>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com

Tre aktuella konstnärer på Sthlm Art Week

Uppdaterad 2018-04-13 Publicerad 2018-04-13

Dina Isæus-Berlin Foto: Thomas Karlsson

Under pågående Stockholm Art Week visas mängder med konst runt om i stan. DN Stockholm träffade tre av veckans medverkande konstnärer: Alfred Boman, Liva Isakson Lundin och Dina Isæus-Berlin för att prata om konst och stans konstklimat.

Sofia Edgren
Text

Alfred Boman Foto: Thomas Karlsson

DN träffar tre konstnärer under Stockholm Art Week för att prata konst: Alfred Boman, Liva Isakson Lundin och Dina Isæus-Berlin - DN.se

"Stockholms konstscen är ett eget mikrokosmos"

Alfred Boman kallar sig själv för en ambivalent konstnär. Sina verk, just nu främst målningar, beskriver han som en blandning av olika stilar, abstrakta hybrider med referenser från konsthistoriska händelser till kitsch och populärkulturella fenomen. Sitt skapande beskriver han som en slags spirituell praktik.

– Kan kanske låta pretentiöst, men eftersom det jag gör är en förlängning av mitt liv krävs det att jag tar står ödmjuk och allvarsam inför min konst. Kanske handlar den om en slags Gudslängtan. Det är i alla fall tydligt att vårt samhälle lider av stora spirituella problem. Eller snarare en avsaknad av spiritualitet, säger Alfred Boman när vi ses i ett ruffigt rum bakom restaurang Hillenberg på Humlegårdsgatan. Här ordnas Issues #6, en utställning med verk av sex samtida konstnärer under veckan.

– De är så nya att de knappt hunnit torka, säger Alfred om målningarna på väggen.

Nu är verken som ovan nämnt abstrakta, men konstnären säger själv sig se en "en gubbe i guld som är ute och springer" i det ena. Men, säger han i nästa mening, det spelar egentligen ingen roll. Verket är ju inget annat än betraktarens tanke om det.

– Det finns inga rätt eller fel. Men ett bra verk är väl ett sådant som stannar kvar i tanken. Ett sådant du inte tröttnar på, utan hittar nya dimensioner i för varje gång du tittar på det.

Trots förhoppningen om att hans konst ska nå ut till flera än en initierad publik, tycker Alfred generellt att just konstscenen är en rätt exkluderande och elitistisk plattform.

– Det gäller inte minst samtidskonst som kräver att du ska ha en viss koll. Det kanske inte ska vara så, men det vore fel att säga att den är ett kulturuttryck som talar till den breda massan.

Hur upplever du Stockholms konstklimat?

– Stockholm är ett eget mikrokosmos, det har en konstvärld som gror på sin egen gren. Det finns mycket fina saker här, men alla passar inte in. Självt har jag varit lika mycket verksam utomlands och stilmässigt känner jag mer igen mig i kollegor i exempelvis London.

Är ett internationellt sikte nödvändigt för en konstnärlig karriär i dag?

– Jag har nog ställt ut mer i England och Italien än i Sverige. Men även om jag redan har en internationell karriär har det aldrig varit något jag strävat efter. Mitt mål är att få göra den konst jag gör. Som jag ibland får varva med annat. Som att jobba som snickare som jag också gör just nu.

– Men närmast ska jag måla en altartavla i ett kapell utanför Linköping. Helt icke-kommersiellt och prestigelös i motsats till hur konstvärlden kan vara. Och det känns jättesnyggt att få

<https://www.dn.se/sthlm/tre-aktuella-konstnare-pa-sthlm-art-week/>

hur konstnären kan vara. Och det kändes jätterönt att de kontaktade just mig. Som om det fanns en särskild mening med det. Kanske ser även de en slags Gudslängtan i min konst.

Alfred Boman
Gör: Konstnär.
Ålder: 36.
Bor: Vällingby
Aktuell: Som en av sex konstnärer på Issues #6, utställningen på Ateljén i anslutning till restaurang Hillenbergs.
Plats som jag inspireras av i Stockholm: Medelhavsmuseet på Fredsgatan. "Att se de gamla mumierna känns som att andas frisk luft".

Liva Isakson Lundin Foto: Thomas Karlsson

”Jag behöver vara i min bubbla för att hitta mitt uttryck”

Figurerna i Liva Isakson Lundins installationer står för sig själva, men befinner sig ändå i det hon kallar ”ambivalent beroendeförhållande” till varandra. I sitt senaste verk ”Peel, Shear, Tensile” har sju glas- och silikonskulpturer placerats i en slags trappsystem.

– De är lite som kroppar som stöttar, men samtidigt håller fast varandra. Faller en riskerar den att stöta till en annan så att den också faller, säger Liva och visar skissen på sitt senast verk i datorn där varje vinkel av de figurerna anges i exakta millimetermått.

[Läs mer: 2018 års version av konstmässan Supermarket har öppnat](#)

Vi ses i hemmet tillika ateljén i Gubbängen i södra Stockholm. Efter sju års studier på Gerlesborgsskolan i Bohuslän följt av Kungliga Konsthögskolan i Stockholm är Liva nu tillbaka i kvarteren där hon växte upp. Sånär som på en röd mun – en affisch med motiv av Man Ray – är de vita väggarna kala i tvårumslägenheten där sovrummet tjänstgör som ateljé. Livs verk tar plats – mycket plats. I ateljén trängs stora glasskivor, böjda stål och två trattliknande skapelser i latex. Liksom ovannämnda installation – som vid vårt besök befinner sig på Liljevalchs inför öppningen av konstmässan Market – i bhar

Liva Isakson Lundin

Yrke: Konstnär.

Bor: Gubbängen.

Ålder: 27 år.

Aktuell: Med skulptural installation tillsammans med Wetterling Gallery på Market som pågår till och med söndag på Liljevalchs. I

Den här platsen i Stockholm ger mig inspiration: Siri Derkerts konstnärliga gestaltning av Östermalmstorgs tunnelbanestation. ”Man blir stärkt av att se budskapen i bilderna”.

Dina Isæus-Berlin: ”Det vore såklart härligt att stå och måla i en lada på landet, men jag skulle inte vilja ge upp lyxen att ha den här närheten till Stockholms konstscen”. Foto: Thomas Karlsson

”Stort och abstrakt i olja - som en samtida liten rörelse”

För Dina Isæus-Berlin är målandet lite som aikido. Precis som när hon utövar den japanska kampsporten handlar skapandet för henne om att följa den spontana rörelsen. Till en början i ett snabbt tempo, tills hon hittar det hon kallar rörelsens ”nerv”, brytningspunkten då hon hittat något nytt och spännande. Därefter tar en långsammare, mer undersökande process över.

– Jag försöker komma fram till ett läge av avslappnad koncentration. Måla mig förbi föreställningar, krav och idéer om framtiden. Det är när jag helt intuitivt kan följa målningen som verket blir äkta, säger Dina framför en av de stora pannåer som står lutad mot väggen i ateljén i Liljeholmen.

Här har hon huserat sedan hon tog examen från Konstfacks program för fri konst för två år sedan. Att ha en egen ateljé som nybliven konstnär är ingen självklarhet i Stockholm.

– Jag hade turen som kunde ta över ateljén efter en lärare. Det är ett hyreskontrakt, men jag är garanterad att vara kvar två år, tror jag, ler Dina som i dagarna ställer ut på en utställning på Epicenter på Mäster Samuelsgatan.

Dina upplever att det finns ett ökat intresse för den typ av konst hon målar: non-figurativa oljemålningar på pannåer har traditionellt varit en genre som ansetts lite rå och ”macho”.

– Intressant är att jag vet ett flertal andra kvinnliga Stockholmskonstnärer i min egen generation som målar stort och abstrakt i olja. Som en samtida liten rörelse. Det är kul för jag känner igen mig själv i deras uttryck.

Vi kommer in på konstnärlig frihet. Kan hon känna att hon styrs av andras tyckande och allmänna åsikter i sitt skapande? Nej, säger hon bestämt. Då skulle det inte bli äkta, och därmed dåligt. Däremot, menar hon, kan det finnas saker i utövandet som hon väljer att prata om på ett visst sätt.

– Generellt verkar folk ha lättare att ta till sig verken om jag talar om dem i praktiska termer istället för om känslan av den. Kommer jag in på spiritualitet och andlighet börjar folk ofta skruva på sig. Det finns en övertro på rationalitet i vårt samhälle.

Intressant. Är det något som är typiskt för vårt land och Stockholms konstscen?

– Jag kan tycka att vi tenderar att intellektualisera och ha ett väldigt akademiskt synsätt på konsten. I Köpenhamn, exempelvis, känns det ösigare, lite mer ”free wheeling”. Fast det betyder ju inte att vi inte har massa spännande konst här.

Dina Isæus-Berlin
Yrke: Konstnär.
Ålder: 27.
Bor: Vasastan.
Aktuell: Med tre verk i Epicenters lokaler på Mäster Samuelsgatan. Under veckan visas där en pop-upp utställning kurerad av den Berlinbaserade organisation Enter Art Foundation.
Den här platsen i Stockholm inspirerar mig:
Ulrik Samuelsons utsmyckningar i Kungsträdgårdens tunnelbanestation. ”Han har verkligen lyckats skapa en drömlik stämning i underjordens atmosfär.”

Fakta. Stockholm Art Week

Under Stockholm Art Week lyfter en rad gallerier, museer och konstnärer fram sina verk med utställningar, fester, event och speciella program. Konstveckan pågår mellan den 10-15 april och äger bland annat rum på Liljevalchs Konsthall, Fotografiska, Slakthus 5, Sprimuseum, Bonniers Konsthall och Färgfabriken. Mer info på

www.omkonst.com:

Konstfacks vårutställning 2017

Hållbara fakta för livet

Konstfacks vårutställning 2017, Telefonplan, Stockholm, 11/5 – 21/5 2017

Text: Susanna Slöör

© Emma Brålander (Rumslig gestaltning)

© Ingrid Persson (Rumslig gestaltning)

Konstfackstudenterna bjuder som vanligt på en generös utställning och även i år märks intresset för material och hantverk. Om man vågar sig på en mycket övergripande sammanfattning så skulle en gemensam nämnare kunna vara intresset för att söka sammanhangen närmast individen: platsen, maten, rummet, skyddet eller den hållbara förutsättningen för dem närmast hjärtat. Vi bjuds hållbara fakta för ett värdigt liv. Det kan handla om att ta tillvara och återanvända material eller att genom kritisk granskning av våra vardagliga levnadsbetingelser övertyga om att individen själv har möjligheten att aktivt välja, hur man äter, bor eller klär sig. Ny tekniker paras med traditionella, utan att ske på varandras bekostnad.

Emellanåt känns orden och ambitionerna i de bifogade texterna som lite väl stora och kantiga stenar att hålla i munnen under den retoriska övningen att övertala oss betraktare om varför just detta bidrag säger något om det mest väsentliga. Fast det är väl egentligen kvintessensen i en vårutställning att studenterna tillsammans bildar den brusande floden som var och en kämpar för att försöka överrösta.

Det är alltid en smått hysterisk men rolig upplevelse att bena ut och urskilja enskilda röster, gester och påståenden i den kakofoni av uttryck som huset bjuder på. I år är det dessutom rekord i antalet studenter som tar sin kandidat- eller masterexamen inom de olika programmen: 195 studenter från 28 nationer.

© Olof Marsja (Ådellab)

© Joran Stamatakas (Konst)

Möjligen har det större antalet deltagare i år bidragit till att det är svårare att uppfatta ett centrum, eller snarare att urskilja dem som gör det lite större avstampet, som brukar hjälpa till att dra och lyfta utställningen som helhet. Vita havet i entrén till huvudbyggnaden båggar av bidrag som inte riktigt landar väl tillsammans.

Under senare år blandas normalt studenterna oavsett nivå eller program, vilket har varit välgörande. I år har möjligen strategin nått vägs ände och det vore intressant för fortsättningen att se deltagarna från de olika facken lite mer uppdelade. Fri konst drabbas mest av den nivellering av uttrycken som nu uppstår. Generaliserar man vidare så verkar det som att Keramik och glas tappat en smula av den vitalitet som studenterna tidigare år visat. Men annars står hantverksfacken som även inkluderar Ädellab och Textil ofta för de mer kraftfulla inslagen på utställningen. I år tar särskilt inredningsarkitekter, rumslig design och även mastersstudenter med individuell inriktning taktippen. Bildlärarutbildningen och visuell kommunikation följer efter.

Bland deltagarna på individuell nivå med intresse för visualitet och rum märks Emma Brålander (Rumslig gestaltning) som med sin tredimensionella färg och formvägg säker upphäva eller påminna om det försåtliga i hur vi uppfattar rumsligheter. Flera studenter är intresserade av att förskjuta skalor och minera grunden för vaneseendet. Joran Stamatakas (Konst) samlar som det verkar studieårens samtliga arbeten i en rumslig maximalinstallation.

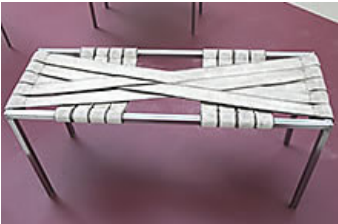
En målare att hålla ögonen på är Dina Isaeus-Berlin som redan på kandidatnivå visar ett driv och mogenhet som för några år sedan närmast skulle ha varit sensationellt. Den stora flodvägen av abstrakt orienterade målare som sköjt över Stockholmsscenen under de senaste åren ger dock en viss utspädningsseffekt. Konkurrensen är välgörande men stenhård. Julia Selin som bröt isen för tre år sedan (2014) är snart aktuell med ny separatutställning på Galleri Flach och Linnea Rygaards (som gick ut KKH våren 2016) utställning på Cecilia Hillström för några veckor sedan sätter också en standard.

© Jakob Engh Warg (Grafisk design och illustration)

© Victor Alge (Industridesign)

© Nadia Zabihi (Industridesign)

© Kyung-Jin Cho (Individuell studieplan i design)

© Dina Isaeus-Berlin (Konst)

Katarina Lundberg (Konst) förhåller sig till fakta och instruktioner från Arbetsmiljöverket när hon färgkodar tillvaron. Elin Odentia (Konst) intresserar sig för hur rummet och tingen betraktar oss i sitt måleri och det verkar vara en nyfikenhet som hon delar med flera av sina kolleger. Lisa Westergrens (Rumslig gestaltning) "Vague Architecture" ansluter väl till det förmodade temat, och är ett utmärkt exempel på vaghet eller vaggande mellan konstnärligt och konstruktivt byggande form. Ingrid Perssons (Textil) "Tactile Constructions" byggd efter "Sensual Mathematics" är ett annat exempel.

Det finns en respekt och vördnad för materielens och det synligas inneboende moral och etik, som tar sig olika uttryck. Olof Marsja (Ädellab) prövar i sin "Kroppswerkstad" samtliga verb som åtföljer all gestaltning. Resultatet blir ett antal ömsint skildrade konstellationer med av ting med mänsklig klang. Kyung-Jin Cho (Individuell studieplan i design) bjuder på "Swing Jam" med sitt mobila instrument av keramisk som väl skulle kunna passa i en musikalisk installation av Harry Partch (1901–1974).

Jakob Engh Warg (Grafisk design och illustration) skapar sina egna arkeologiska fynd för att söka vad som etablerar relationen mellan människa och föremål. Victor Alge (Industridesign) söker utvinna och omvandla skogens animala guld, dvs älgen, i ny form där hinnor och ben återbrukas. Nadia Zabihi (Industridesign) utforskar hållbar textil betong i möbler för utomhusbruk. Noam Dover (Keramik och glas) kombinerar och undersöker uråldriga tekniker och omformulerar med hjälp av 3D-printteknik. Eller om det nu sker tvärtom under titeln "Omfamna det digitala till det handgjorda". Lina Wilckens (Industridesign) ersätter gynekologbesökets vanmakt med värdighet för den som låter sig undersökas. Moralen sitter som bekant i formen.

Och för alla som känner sig hudlösa och emellanåt närmast utan form finns tröst att söka i Andreas Kauppis (Konst) skulpturer "Om självbild och identitetsskapande".

Stockholm 2017-05-16 © Susanna Slöör

Konstfack, Stockholm | Omkonsts startside

Dela artikeln via Facebook: Omkonst Facebook>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com

© Andreas Kauppi (Konst)

© Katarina Lundberg (Konst)

© Lina Wilckens (Industridesign)

DINA ISÆUS-DAGGFELDT

Dina Isæus-Daggfeldt, (formerly Dina Isæus-Berlin), born 1991 in Stockholm, holds an MFA from the University of Arts, Crafts and Design, Stockholm (2021) and attended Chelsea College of Art, London, in 2015-16. Her work has been shown at Fullersta Gård, Färgfabriken, Liljevalchs, Konstnärshuset, Wetterling Gallery, Nicolai Wallner Gallery, Copenhagen, and at Gerichtshöfe, Berlin, with Enter Art Foundation. In 2022, Isæus-Daggfeldt was awarded The Swedish Arts Grants Committee's two-year working grant. She is represented in the collections of Göteborg Konst, Region Uppsala, Region Skåne and Norrköpings Konstmuseum, as well as several private collections in Sweden, USA, Denmark, Germany and Austria.

